העלון טעון גניזה
עלון מס' 565
שבת פר' שמיני
שנת תשפ"א

בס"ד

תפארת ינון

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
שושנה בת אסתר ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
שלמה בן ויקטוריה ז"ל

לרפואה שלמה
אולגה זימבול בת אמילי

ע"ש הצדיק המלוב"ז רבי ינון חורי זצוק"ל, זיע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 03-6182992

מטעמים לשולחן

כל הולך על גחון וכל הולך על ארבע עד כל מרבה רגלים לכל השרץ השרץ על הארץ לא תאכלום (יא, מב)

כתב הגאון רבי יוסף חיים מבגדד, בספרו **"עוד יוסף חי"**, כי ידוע מהמקובלים, שאדם הלהוט אחר אכילה מרובה, עד שמסוגל לאכול מאכל אסור וטמא, הרי זה מסטרא דעשו, שאמר "הלעיטני נא מן האדם האדם הזה", שהלך אחר מלוי כרסו ובקש למלאת בטנו, וכל כך חביב בעיניו מלוי כרסו, עד שמכר את הבכורה היקרה בנזיד עדשים, ובקש שיעלעיטהו כהלעטת הגמל. דבר זה נרמז כאן במלים "כל הולך על גחון", הינו אדם הממלא כרסו במאכלים טמאים, הריהו כעשיו שאמר "הלעיטני נא" ויש לשקצו ולמאוס בו. גם את המשך הפסוק-"כל הולך על ארבע"- פרש רבנו יוסף חיים בדרך רמז על פי המעשה הבא: הגאון רבנו **אליהו מוילנא** ז"ל, בקש מאנשי עירו וילנא, שלא יקראוהו לאספה, רק כאשר יבואו לתקן תקנה חדשה בעיר. פעם אחת החליטו מנהיגי העיר וילנא ליסד תקנה, שלא להניח לעניים מחוץ לעיר לבוא העירה, כדי שחלילה לא יהיה למשא על הקהל. נאספו המנהיגים יחד וקודם תחילת האספה שלחו שליח אל הגאון רבנו אליהו ז"ל, לאמר: "יואיל נא רבנו לבוא אל האספה המיועדת, כי רצוננו לתקן תקנה חדשה", ואכן הגאון הגיע. ויהי כשמעו את דבר התקנה רגז עליהם הגאון ואמר: "הלא מכבר אמרתי לכם שלא לקרא לי לאספה רק כשמתקנים תקנה חדשה". ענו מנהיגי העיר: "רבנו, הלא זאת תקנה חדשה היא!" "לא נכון" אמר להם הגאון- "זוהי תקנה ישנה נושנה, מארבע ארצות..." והרי תקנה זו אינה כתובה אצלנו בפנקס תקנותיהם של 'ועד ארבע ארצות'[שהיה בזמנם]", תמהו הנאספים. "לא ל'ארבע ארצות' הללו התכוונתי" אמר הגאון- אלא ל"ארבע ארצות" אחרות: סדום ועמורה אדמה וצבוים..." עד כאן המעשה.כונת הגאון היתה, שערים אלו נהפכו עקב התקנה שתקנו בארצותיהם שלא תדרוך כף רגל אורחים עוברי דרכים אצלם, כדי שלא לפגוע בכלכלת המדינות, ומשום כך נהפכו ערים אלו, שנאמר:"כמהפכת סדום ועמורה אדמה וצבוים אשר הפך ה' באפו ובחמתו", ואמרו חז"ל (סנהדרין קט ע"ב) על הפסוק באיוב "פרץ נחל מעם גר הנשכחים מני רגל" שהדברים אמורים בסדום ועמורה שאמרו "למה לנו עוברי דרכים הבאים עלינו לחסרנו מממוננו, הבה ונשכח רגל אורחים מארצנו". דבר זה- אומר רבינו יוסף חיים- נרמז גם בפסוק במשלי (ל, כא) :"תחת שלוש רגזה ארץ ותחת ארבע לא תוכל שאת", שבדור המבול נחרבה הארץ עבור ג' עברות חמורות שהיו בידם, כמו שנאמר:" כי מלאה הארץ חמס מפניהם" ואיתא במדרש: אמר רבי לוי "חמס זה עבודה זרה, חמס זה גלוי עריות, חמס זה שפיכות דמים" עין שם. וזה שנאמר: "תחת שלוש"- זה דור המבול שהיו בידם שלוש עברות חמורות, "רגזה ארץ" -נשחתה הארץ בעבורם, "תחת ארבע" אלו ארבע ערים-סדום ועמורה אדמה וצבוים, שחטאו בהשבתת עוברי דרכים, "לא תוכל שאת אותם"-אלא נהפכה עליהם וכלתה אותם, ובא הכתוב לעורר לבבות בני אדם שיזהרו וישמרו מללכת בדרכם, שלא יקרה להם כאשר קרה את אלו בעבור עברות אלו. זה, אם כן שאמר כאן הכתוב:"וכל הולך על ארבע" הינו שמתנהג כמנהג ארבע ערים-סדום ועמורה אדמה וצבוים, אשר חטאם היה "עד כל מרבה רגלים, "עד" מלשון סלוק והסרה, כמו 'עד היום', האמור בהספד יאשיהו המלך, וכלומר, דחו והעבירו כל אדם המרבה רגלים-המוסיף רגלים בעיר, דהינו אורחים-משם וכמו שכתוב על סדום 'הנשכחים מני רגל'. וכמו כן,"לכל השרץ השרץ על הארץ", הינו מנאף-כל אלו שקץ הם לכם, ועליכם להתרחק מהם ולהתקדש בקדושתו יתברך.

יין ושכר אל תשת (י, ט)

שלוש פעמים בתנך- אומר ה**"גאון מוילנא"** מצינו את המילה "סוד" המדברת על סוד השייך לקב"ה והוא מגלה אותו לאחרים: א."סוד ה' ליראיו"(תהילים כב,יא) ב. "ואת ישרים סודו" (משלי ג, כב) ג. "גלה סודו אל עבדיו הנביאים" (עמוס ג, ז) נמצא אפוא, אומר הגאון - שישנם שלושה סוגי אנשים שלהם מגלה ה' את סודו: יראים, ישרים, נביאים, ראשי תיבות יי"ן -"נכנס יי"ן יצא סוד".

ומתוק האור

זמני שבת
פרשת שמיני

	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	5.42	6.29	7.42	8.23
תל אביב	5.44	6.46	7.44	8.20
חיפה	5.44	6.36	7.43	8.20
באר שבע	5.43	6.45	7.44	8.19

הפטרה: "ויוסף עוד דוד" - י"ג לעומר

ההלכה השבועית

הלכות ספירת העומר

א. אונן שמתו מוטל לפניו שפטור מכל המצות שבתורה, ולכן לא ספר ספירת העומר בלילה, יספור ביום בלי ברכה לאחר קבורת המת. ואז יוכל לספור מכאן ולהבא בברכה. וכן חולה שלא ספר בלילה מחמת חוליו, יספור באותו יום בלי ברכה, ואז יוכל להמשיך לספור מכאן ולהבא בברכה. ואם לא ספרו האונן והחולה גם באותו יום יספרו מכאן ולהבא בלי ברכה. ואם האונן רואה שישאר באנינותו לילה ויום, כגון שבית הקברות רחוק מן העיר, וכיוצא בזה, יספור ספירת העומר בלי ברכה, בעודו אונן, (לאחר שנמסר המת לחברה קדישא), ויועיל לו לספור בשאר הימים בברכה.

ב. בימי הספירה חצי שעה קודם שקיעת החמה לא יאכל סעודה של פת או עוגה יותר משיעור כביצה (בלי קליפתה), ואפילו התפלל כבר מנחה, כל עוד לא קיים מצות ספירת העומר. ואם התחיל בסעודה בהיתר, דהיינו קודם לכן, והגיע זמן ספירת העומר, אינו צריך להפסיק מסעודתו, לספור העומר, אלא יספור העומר כשיסיים סעודתו. אבל אם התחיל באיסור, כיון שאין טורח כלל להפסיק, פוסק מסעודתו וספור ספירת העומר. ומותר לכתחילה לטעום פירות וכיוצא בזה לפני ספירת העומר. וכן פת או עוגה מותר עד שיעור כביצה (בלי קליפתה, כחמישים גרם).

חזון עובדיה

סיפור השבוע

הצדק, אתם מבינים, בוער להם בלב, בריאות, בעיניים, בכבד ובלבלב. הם ילחמו עד טיפת דמם האחרונה כדי להוציא את הצדק לאור, על אפו וחמתו של השכן. הם יוכיחו לו, שהעולם אינו הפקר, יש דין ויש דיין, וזה לא העיקר שיש צדק שטמון באיזה ארגז צדדי, אלא ראוי ונכון לכל איש ואיש, שגם הצדק יראה, יתנוסס אל-על וירבה כבוד שמים. בשביל שהאמת הפרטית הזו אכן תקנה שביתה, הם מוכנים לאבד ימים ולילות, להיוועץ עם טוענים רבניים, עורכי דין שמאים ורואי חשבון. הם ירדפו באישון לילה ובמחבוא אחרי מסמכים עלומים, ויעברו עמוק עמוק בספר חוקי העונשין, כדי למצוא תת-סעיף, תת-תקנה, כדי שתדעו כ-ו-ל-כ-ם, שכשזוכמיר אומר, אז זוכמיר יודע, ועכשיו זוכמיר ניצח בקרב ובמלחמה, והעמיד את העולם על תיקונו. הזוכמירים כמובן, הם הטיפוסים שפוקדים את בתי הדין (ולעתים את בתי המשפט רח"ל), לא מרפים, ולא שוקטים. הסיפור הבא, אם תרצו או לא, הוא סיפור אנטי-זוכמירי, בעליל. ממש כך. ולמה מבין שלל הטיוטות שבמחברתי בחרתי את זה דווקא? התשובה פשוטה כי הוא נדיר, או לפחות הוא נדיר בפירסומו, אם כי בוודאי יש דומים לו רבים וטובים, הנסתרים מעיננו.

פעם אמר לי דיין אחד "אפשר להשתגע מן הזוכמירים הללו, הם לא נגמרים, עוד זה הולך, זה בא. לדידי –בלשון מליצה – הקב"ה הביט בהם וברא את הגיהנום "רח"ל. עד כאן.

פרק א'

מונולוג מפי הרב נחמיה נחמוביץ: "מה אספר לך ר' לוי, אנחנו גרים בפריפריה בשכונה קטנה, מסורתית, שיש בה לפחות שמונה בתי כנסת. דירתנו בת שלושה חדרים קטנה וצנועה, וגדלים בה בנינו ובנותינו תשעה במספר כ"י. אנחנו מסתפקים במועט, אין לנו עיניים גדולות, על מה שיש אומרים תודה לקב"ה, וגם ילדינו, ברוך השם, ענווים ופשוטים. דירתנו נטועה בקומת קרקע, כאשר הדירה מעלינו קטנה יותר ושייכת לבעל בית המתגורר בצפון-הארץ. הדירה בדרך כלל מושכרת ליחידים או לזוגות צעירים. במשך 15 שנים התגוררו שם אנשים סימפטיים, או זוגות דתיים-חרדיים, שנה שנתיים, ואחר-כך עזבו. השתדלנו ואף היינו שכנים טובים עם כולם, ובחסדי שמים חיינו התנהלו להם בשקט ובשלווה. לפני חמש שנים שכרו את הדירה שמעון ושושנה, בעל ואישה, צעירים לא בדיוק דתיים, לא בדיוק שומרי שבת, אך בכך אין שום פגם, כבר קדמו להם שוכרים כמותם. דא עקא, שהזוג הזה אהב מאד בעלי חיים מכל הסוגים והמינים, כלבים, חתולים, תוכים, יונים, ארנבים, שפנים, ושאר יצורים שונים ומשונים מכל מה שידם משגת. תכל'ס, הדירה שלהם הפכה תוך זמן קצר לגן-חיות לשמו, על כל המשתמע מכך. ג'ונגל ממש. כלב עולה, כלב יורד, חתולים באים, חתולים הולכים, על גג הרעפים הותקן שובך יונים שהפך לאטרקציה שכונתית, שכן ילדי השכונה לא רצו להפסיק ביקור בגן החיות הפתוח. כן הפתוח, הזוג היקר מאד נהנה – במאור פנים - לגלות לילדי העיר האורבנית את סודותיהם ואורחותיהם של בעלי החיים. כולם נהנו, הזוג המארח, הילדים המתארחים, וגם בעלי החיים שנהנו משפע תנאים ומזון ומשובח. מי לא נהנה? אנחנו.

למותר לציין שגרם המדרגות הפך לאתר לא מבושם ולא נקי, בלשון המעטה, הרעש ביום ובלילה היה כבד מנשוא, הנקישות בתקרתינו היו סיזיפיות ובלתי פוסקות, בקיצור: גיהנום עלי אדמות. אני, איך אומרים, טיפוס עדין נפש, הרגעתי את אשתי ואת ילדי. ניחמתי אותם שזה מצב זמני, עוד מעט הוא יפזר את בעלי החיים, קצת סבלנות. כעבור זמן מה ניסיתי לדבר על ליבו של הבחורציק, שידלל את כנופיות בעלי-החיים, הוא הנהן לי בנימוס, ודאג להכניס עוד שני טווסים לגג שלו, שזו התקרה שלנו. רציתי לרתוח עליו. השוויגער שלי שהגיעה לביקור די נדיר החליטה לשים לזה לקץ, ולפנות לעירייה. אין לי מושג איך, אבל מיד כשהגיע הפקח, גרם המדרגות היה נקי ומצוחצח ובעלי החיים והכנף, ניצבו בטור ישר באחד מחדרי דירתם. הפקח חזר כלעומת שבא. "אין עילה לתלונה". חמותי החליטה לפנות לבית-דין או לבית משפט. הצלחתי – איכשהו - להרגיע אותה שאפתח עם הזוג במשא ומתן צפוף, על מנת להעביר את הגו'נגל מחיינו.שוב ושוב עליתי לדירתם ודיברתי על ליבם והם ענו לי מאד בדרך ארץ ובהבנה ובאותה מטבע לשון, "תבין אותנו, אנחנו מרחמים על החיות הללו שעלולות להיוותר בלי פינה חמה, בלי מזון... איפה הלב שלך?" אשתי זעמה: "צריך לשים לזה קץ. תחפש מישהו רציני שיעיף מכאן את הגו'נגל... אם לא מבינים ביפה, שיבינו בפחות יפה..." תראה ר' לוי, אתה כבר מבין מה עברתי בשלוש שנים... אבל מבלי לערב עירייה, משטרה או בית דין. שידרתי לשכנים הללו עסקים כרגיל, למרות שזעמתי מאד. גם אשתי התאזנה אחרי ששכנעתי אותה זה נסיון שניתן לעמוד בו ועדיף ניסיון כזה מאשר... אגב, ילדי הקטנים כמו כל הילדים, דווקא אהבו לשחק עם חיות המחמד מן הגו'נגל... לכשעצמי, הקפדתי לומר להם שלום ובוקר טוב, למרות שליבי נחמץ בקירבי מן היחס שלהם. הם היו אנשים משכילים, נאורים כביכול, אבל עדינות נפשם היתה מכוונת לחיותיהם ולא כלפי שכניהם. מה חבל.

בוקר אחד לפני שנתיים התבשרתי שהם עומדים לעזוב תוך שבוע. בערב שבת קניתי עוגה מיוחדת לבני הבית, והודעתי להם, שהעוגה תאכל בחגיגיות לרגל נטישת הגו'נגל. ילדי הקטנים התאכזבו. אך הבוגרים שמחו. הגיע הבוקר של יומם האחרון במקום. הסבלים פרקו את רהיטיהם, האדון והגברת ארזו את עופות הכנף והחיות לכלוביהם, והנה הם עומדים לנסוע. לאן? לא ידעתי. שמחתי בליבי, וכמעט ברכתי "שהחיינו", חשבתי אולי לברך "ברוך שפטרני מעונשו של זה". דקות ספורות לפני שהם עלו על מכוניתם, הסתפקתי בליבי אם לשוחח עמם, ולשפוך בפניהם את שעל ליבי, החלטתי, שכן!!! "ר' שמעון", אמרתי לאדון "אני מאחל לכם הצלחה במקומכם החדש, מכל הלב, אבל תרשה לי לומר לכם, בשיא העדינות, היו לנו איתכם שלוש שנים קשות של סבל לא פשוט. מרבית הזמן ממש הקפדתי בליבי עליכם. ועשיתי הכל כדי להימנע מלריב, מלתבוע, או מעשיית צעד קיצוני כזה או אחר. אתם מאד אוהבים את הגו'נגל שלכם, אבל אנשים מן הישוב לא נולדו בגו'נגל. אבל עכשיו, עם צאתכם לדרככם החדשה, הורדתי את ההקפדה מן הלב, ל-ח-ל-ו-ט-י-ן, אני מברך אתכם שבמקום גו'נגל של חיות, תזכו להרחיב את המשפחה במתנות ונשמות מן השמים..." "עד כדי כך הקפדת?" שאל שמעון "כן, אפילו הרבה יותר משאתה מעלה בדעתך. אבל לא עוד". לחצתי את ידו בחום רב ונפרדנו.

פרק ב'

חלפו שנתיים. לפני שבוע בעודי ממתין לאוטובוס בתחנה המרכזית, ניגש אלי יהודי צעיר עם זקנקן קטן חולצה לבנה וציציות ושואל "כבוד הרב, מה שלומך?" לא זיהיתי אותו, "זה אני ר' שמעון, מהגו'נגל" התחבקנו בחום רב. "כבוד הרב נחמיה לפני שנה נולדו לנו תאומים... נפרדנו מכל החיות הוצאנו צו סגירה לגו'נגל, והכנסנו את השכינה לחיינו. אין לנו ג'ונגל, וזכויותיך הן רבות מאד". מדוע? שאלתי. "כי בעידן הגו'נגל מעל דירתך, לא נתת לי מעולם הרגשה רעה. לא התקוטטנו, לא לחמת בי, וגם כשהתלוננת זה היה מאד בעדינות. וכשנפרדנו, היית כל כך גלוי ואמיתי לומר: "הקפדתי עליך, לא עוד". הפרידה הזו שלך מלווה אותי כל הזמן... היא היתה למעשה החלון הראשון שנפתח לי, לדעת ולהכיר שיש יהודים מורמים מעם, ולא כולם חיים בגו'נגל". אתה מבין ר' לוי, זה כל הסיפור על רגל אחת, ואינני מתיימר לומר לך שלא הייתי מתפוצץ עליו אם זה היה נמשך עוד שנה אחת, אינני אומר".

באדיבות המחבר- הרב קובי לוי הי"ו

>> ניתן לשלוח סיפורים לרב קובי לוי לפקס: 09-8820166 <<

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

רציתי לפתוח מוסך עם שותף, חיפשנו מקום במשך שנה, בדקנו כל מודעה, מוסכים, שטחים, הכל, כשעמדנו כבר להתיאש ולרדת מהענין, החלטתי לעשות **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** לפני שנרד מהענין לגמרי, ופשוט אחרי יומיים שעשו את הפדיון מצאנו מקום, ואחרי שבוע חתמנו חוזה והינו עם המפתחות ביד. הינו המומים. אין מילים להודות להשם...

בעילום שם

היתי מאושפזת בהריון בסיכון גבוה, חודשיים בתל השומר עם שלישיה. הרופאים רצו לדלל ולא נתנו שום סכוי להריון הזה. כשהיתי מאושפזת גילו שיש לעוברים מצוקה של דם, ויש להם אנמיה, וזרימת דם איטית . הרופאים אמרו שצריך עירוי דם דחוף. שזה בכלל לא דבר פשוט בהריון כזה. התקשרתי ל**"חסדי ינון"** ובקשתי שיעשו לי **"פדיון נפש"**, דחוף! מיד עשו את ה"פדיון" בגלל שזה היה פקוח נפש. ואחרי חצי שעה הגיע פרופסור, ואמר שאני לא צריכה עירוי דם בכלל. נסי ניסים. אחרי זה ילדתי בשעה טובה ומוצלחת שלוש בנות, ללא שום התערבות רפואית, לידה טבעית ברוך השם. הבנות נולדו בחנוכה וראינו בחוש שהשם עשה לנו נסי ניסים בחג הניסים. ה' הוא המלך...אין עוד מלבדו!

בעילום שם

עברתי תקופה קשה בעקבות פטירת אמי ואחי ע"ה, היו לי כל מני כאבים בגוף, חולשות, היתי מרותקת למיטה, כמו צמח, לא אוכלת, לא מתפקדת, כלום. זה נמשך תקופה, גם נפשית היתי ירודה מאד, כמובן, זה היה הכל ביחד. לא היה מה לעשות איתי, זה היה מקרה נדיר. מתוך כל המצב הזה לא יודעת מאיפה נזכרתי לעשות **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** ומאז הרגשתי, שהשם שולף אותי מהמקום שהיתי בו ומרים אותי בחזרה למעלה. הבראתי, הכל עבר לי, גם הכאבים וגם המצב הנפשי ופשוט חזרתי לעצמי. אני אסירת תודה לבורא עולם, אין עוד מלבדו!

בעילום שם

הנכדה שלי הקטנה, נדבקה בנגיף, הזמנתי לה מיד **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** והשבח לאל, עבר לה ממש מהר וחזרה לעצמה,
כאילו לא היה לה כלום...תודה לבורא עולם!

בעילום שם

אישה בעבודה שלי רחוקה מתורה ומצוות, נכנסה למצב קשה לאחר הלידה. היא היתה במצב של סכנת חיים. כל ניסיונות הרופאים להוציא אותה מהמצב הקשה לא הועילו. מישהו ירא שמים במקום העבודה שמע על המצב שלה, והחליט להתקשר מיד ל**"חסדי ינון"** והזמין עבורה **"פדיון נפש"** מבלי שתדע. ממש באותו יום לאחר הפדיון, בית החולים החליט להטיס מומחה בעל שם מחו"ל, והוא מצא את הבעיה העיקרית והיולדת יצאה מכלל סכנה. עד היום האישה אינה יודעת איזו סיעתא דשמיא היתה לה. אשריכם ישראל.

בעילום שם

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 03-6182992

לזכוי הרבים- ניתן לשלוח סיפורי פדיונות לפקס 077-2182992 . נא לציין שם וטל'. הפרטים נשארים במערכת או יפרסמו לפי בקשת השולח

החיזוק השבועי

פטירת הרב יעקב יוסף – הכרת הטוב

לרב יעקב יוסף הייתה מידה של הכרת הטוב באופן מעורר השתאות. על כל דבר קטן שעשיתי למענו היה מודה לי. בכל שבוע, הייתי נותן לרב כיבוד קל בחזרה לביתו, על מנת להשביע את רעבונו, ולהשיב את נפשו לאחר שעות של מסירת שיעורים ברצף. באופן קבוע, לאחר שהרב היה מסיים לאכול ומברך ברכת "מעין שלוש" הוא היה מברך את "ברכת האורח" שאומרים בברכת המזון: "הרחמן הוא יברך את בעל הבית הזה, ובעל הסעודה הזו, הוא ובניו ואשתו וכל אשר לו..." למרות שזו הייתה ארוחה קטנה, ומצד הדין לא מברכים עליה ברכת האורח, הוא הרגיש צורך להודות לי בברכה זו. כשלא יכולתי להסיע את הרב לשיעורים, עקב שמחה משפחתית וכדומה, בני היה מסיע את הרב, וכמובן שהייתי נותן לו את הכיבוד שיגיש לרב בדרך חזרה מהשיעורים. גם אז הרב לא חרג ממנהגו, לאחר שהרב היה מסיים לברך את ברכת "מעין שלוש", היה נוטל את הטלפון מחייג אליי, וכיוון שהייתי באירוע ולא הייתי עונה לו, הוא היה מברך אותי בברכת האורח בהקלטה בתא הקולי. בגמר השמחה המשפחתית הייתי מאזין להודעות בתא קולי, והייתי מתפלא לשמוע שחכם יעקב מברך אותי את ברכת האורח בתא הקולי. מאחר וזה לא היה לכבודו של הרב שאינני עונה לו, ומכיוון שידעתי את השעה בה הרב מתקשר לברך אותי, השתדלתי לצאת אל מחוץ לאולם, כדי להשיב לשיחתו של הרב, ולשמוע בשידור חי את ברכת האורח שלו (שאלתיאל, תלמידו המובהק של הרב יעקב יוסף) ברכת "האורח" שבברכת המזון נכתבה כדי שנכיר תודה למארח שטרח בשבילנו, שנתן מעצמו ומזמנו בשבילנו. חז"ל תיקנו אותה כדי לחנך אותנו לומר תודה ולברך את החבר. כשאתה מכיר תודה לחבר על כל מעשה שעשה איתך אתה גורם לו לתת לך עוד, מי לא רוצה לקבל תודה עבור מעשה שעשה? התודה נצרכת גם לנותן וגם למקבל. הודיה על דבר פעוט היא כתשלום על מעשה שנעשה עבורך, אל תכפור בטובה שקיבלת, אדם שטרח עבורך ונתן מזמנו מתמלא בכוחות כשאתה מכיר ומוקיר לו תודה. בכול יום ויום בורא עולם שולח לנו מתנות קטנות וגדולות, הוא אינו מצפה לתודה, הוא מחיה אותנו בכול רגע גם אם אנו לא מודים לו על כך. אולם אם נודה לו בכול יום, נפנה לנו חמש דקות ונתייחד עימו, נספר לו על מצוקותנו ונודה לו על הטוב שיש לנו, נקבל ממנו הרבה יותר ממה שבעצם מגיע לנו.. תודה... מילה קטנה עם משמעות גדולה...

רונן קרתא

בסיעתא דשמיא יצא לאור ספר

חובות הלבבות

שער הבטחון המתורגם

מאת **רבנו בחיי אבן פקודה** זצ"ל.

מהדורה חדשה
ויחודית מתורגמת
לשפה עשכוית
וקולחת
מצורפת הסגולה
לפרנסה של
הרב סגל

חדש!

בהוצאת תפארת

ניתן להשיג "בחסדי ינון" 03-6182992

מטבע הישועות של הצדיק

המסוגל להגנה
מעין הרע, מזל,
בריאות איתנה,
פרנסה בשפע

לשמירה, ברכה והצלחה

לפרטים בקו הישועות 03-6182992

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" \\

לע"נ נח בן טראקי, יסמיה בת מסעודה, יהושוע בן עזיזה, רחל בת פלילה, יעקב בן רוזה, אמילי בת רוזה, צבי בן אילנה ז"ל, בקי אליסיה בת מטילדה ז"ל, יורם בן אסתר ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 03-6182992. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440